

Testament Carnaval de Roses Any 2010

Bona nit rosincs i rosinques,
Rosors, Rosers, Roses i Rosalies!.
Benvinguts amics i amigues.
Benvingut sigui tothom
que es trobi present aquí;
i disposat un any més vells,
el nostre testament sentir.

De part del difunt Carnestoltes,
que ja ha passat a millor vida,
se us saluda molt cordialment
a cada un de tots vostès;
també a la gent de la comarca,
i a la de tot el firmament.

Jo sóc la veu del rei Carnestoltes,
que un cop m'heu cantat les absoltes,
i a la foguera m'heu cremat,
voldria per un moment tenir en ment,
aquells Carnavals del passat,
tan gloriosos, divertits i fabulosos
que es feien a la Sala del Ball.
Foren uns Carnavals inoblidables,
plens de disbauxa i guirigall,
amb tremendes estracanades
que plegats amb el jovent d'aleshores,
tot el poble de Roses,
ens divertíem com mai.

I a continuació vull remarcar,
que el testament del Carnaval
del nostre poble de Roses,
data de temps centenaris,
i no hi altre Carnaval enlloc
que en qüestió d'antiguitat,
al de Roses se li compari.
Car el Carnaval i el testament
són i seran a casa nostra
quelcom d'inseparable;
¡ i d'això cal fer-ne esment
a tots els aquí presents
de forma clara i incontestable !

Així, doncs, que ara i aquí,
en representació del rei Carnestoltes;
¡ i amb l'autoritat que se m'atorga,

proclamo que el nostre Carnaval,
sigui anomenat per la UNESCO,
de gran interès universal,
patrimoni de la humanitat !.

I ja entrant en matèria
en temes testamentaris,
enguany porto notícies fresques
d'aquelles que surten als diaris,
i d'altres acabades de sortir del forn.
Així que prego al respectable
que pari molt bé les orelles,
i enlairi bé les antenes
¡ que hi ha marro per tothom !

Un servidor que és el notari
de sa majestat en Carnestoltes,
us explicarà unes quantes coses
dels nostres polítics i vilatans.
Són petites xafarderies del poble,
coses que passen de tant en tant;
algunes d'elles són petites,
i d'altres no ho són tant.

Aquest any porto d'ajudant
un eficaç secretari,
que fa tasques de notari,
com s'escau en aquest cas.

¿ Sabeu per què hi ha tanta puteria,
i tantes punyeteres disputes ?.
Perquè hi ha massa senyors imputats
(... i alguns diputats de reputació,
als quals ningú pot mai aputegar)

Tot vorejant les rotondes
de la carretera de Roses,
sempre hi ha unes mosses,
morenes, brunes i rosses.
¿Serà que fan autostop
per intercanviar sa cultura?,
als conductors saluden
discretament amb soltura,
algú ja les ha anomenat
“les hostesses de benvinguda”.

... que qui no s'ho fa amb les mans,
necessita més mitjans.

A la família Gotanegra,
de l'Hotel Terraza de Roses,
enguany cal felicitar
pel 75è aniversari
d'una trajectòria impecable,
d'esforç i professionalitat.
D'aquesta família rosinca
cal prendre exemple
de treball i tenacitat;
i amb el temps i una canya,
les coses que són ben fetes
sempre donen bon resultat.

El Festival de Blues ha fet fallida;
que sembla una parida, això del plany.
Allò que és més alegre és andalús:
sempre, aquí i allà, abans i enguany.

La nostra televisió local
cada cop ho fa més espès;
i moltes vegades al mirar-la,
! no te n'enteres de res ¡.
N'hi ha per llogar-hi cadires,
cada cop que tu l'encens
i assegut tu te la mires:
¡ que si ara no hi ha veu,
que després té mala imatge,
que si ara s'ha clavat,
i més tard falla el muntatge !
L'Empordà Televisió és
una caixa de sorpreses,
que, quan la vols sintonitzar,
passa el que menys esperes.

Enguany també ens cal felicitar,
amb bombo, platillo i bandolina,
la nostra colla dels gegants
per la seva nominació
de vila gegantera gironina.
¡ En Quimet i la Demètria,
que n'estaran de contents !.
Envoltats de tants gegants,
viatjaran a munt i avall,
i festejaran molts esdeveniments.

Aquest any serà Roses, la Vila gegantera.
Els capgrossos vindran de tot arreu
a fer salts i a cantar, amb bona veu
la poma del pecat de l'Armentera,
les figues suculents de La Jonquera.

¿ Creieu que és gaire normal,
que la brigada municipal
hagi de muntar i desmuntar
taules i cadires a la quina,
cada cop que allí s'escau
algun que altre sarau ?
¿ No són els del AE Roses
que s'emporten el profit ?
Potser més normal seria
que fossin els organitzadors de la quina
els que hi possessin el pit.

La Platja de davant del poble
poc a poc es va perdent;
i que succeeixi tal cosa
és un tema que ningú entén
en un poble tan turístic
com és Roses actualment.
“ Els estalvis es mengen les estovalles”.
¿ Això no ho veu aquella gent,
que del poble se'n preocupen tant;
i seuen a la Casa Gran ?

Perdrà la SUF, més gran, el seu caliu ?.
Tornaran, els ocells, de nou al niu ?.
Quins anys de vivències !, quants vells records !.
Que a mi m'hi van rostir, de viu en viu !.

Pel cap d'any a la SUF,
hi va haver-hi molta gent,
i molta més encara
es varen quedar al carrer.
¿ Que en farem d'aquelles persones
que la nit de Cap d'any,
vénen al nostre poble
per gaudir de la festa,
i poder beure el xampany ?
Malgrat que la discomòbil,
per a tot aquell jovent
que busquen divertiment,
sembla ser prou adient.
¿ No seria un bon objectiu
la revetlla de cap d'any
equipar el polisportiu ?.
Hi hauria lloc per a molta gent,
per als de casa i als de fora;
i i com que és prou a la vora,
tothom estaria content !

¿ Vostè no sap per què anomenem mòbils
les discos que són més a la palestra ?.
Perquè tothom, corrent, en fuig, i després trobi'ls !
(Sobretot si, a la SUF, toca una bona orquestra)

Les plaques del carril-bici,
que al llarg del passeig marítim
recentment s'han col·locat,
tenen l'inconvenient
que la gent no les entén,
incloent-t'hi els top-manta,
que d'aquest espai privilegiat,
de tot ell, s'han apropiat.

Sota la llum de les faroles
que no els costa ni un ral,
munten allí les paradetes
que aviat es fan i es desfan.
I ocupant el carril-bici,
tot muntant i desmuntant,
vigilen que la policia
no se'ls presenti al davant.

Ho tenim ben negre, això del Passeig:
enganxós, brut, deixat, i ple de noses.
La gent que hi passeja, damunt les lloses,
s'han d'esforçar a no caure de mareig.
¿ Si tothom hi acaba fent l'Eddi Merx,
per què no li'n diem el Bicicleig ?.
(Bicis i corredors, skeitbords i patins.
Si t'ensexampen un cop, te l'enclasten endins).

L'any passat, les massatgistes
que patrullaven per les platges
van fer l'agost tot l'estiu.
Però més d'una vegada,
de resultes del seu massatge,
més d'un pobre turista
en va sortir més mort que viu.

L'ocupació de la via pública
ja comença a fer pudor,
car any rere any sense manca,
quan s'escau la temporada,
es repeteix la mateixa cançó.
Uns comerciants volen aplicar
l'ordenança local;
uns altres, més foranis,
el que voldrien poder fer
és emplenar el seu carrer

amb trastos extemporanis
¿ Serà aquest any 2010,
l'any de la solucions ?
¿ Caldrà anar a peu
per alguns carrers comercials;
o a empentes i rodolons?

I és que, en arribar l'estiu,
el nostre poble de Roses
esdevé un circ ambulat
de músics i cantants,
i venedors de tota mena
que tot el dia, els carrers
sense parar, van trepitjant.
Com que per ells els impostos no hi són,
ens venen d'arreu del món.

Massatges i rellotges, flors i bosses de mans,
pizzes, titelles, globus, creps, trenes i ninots,
ulleres, peix, polseres, llaunes i farbalans.
Feu-vos dos grans favors: No sigueu carallots;
agafeu-vos ben fort la cartera amb les mans,
i feu-vos ben bé l'orni als tam-tams africans.

I ja no parlem dels top-manta
que, al llarg del passeig marítim,
la seva colònia han instal·lat.
Han passat de la tolerància;
i n'han fet un abús declarat.
Allí ells són els amos i senyors
per fer les seves transaccions.
Ja ningú els pot fer fora,
i no s'admeten de raons.
Si hi va la policia o els mossos,
com que ells són més nombrosos,
els ensenyen els bastons.

Aprofitant l'avinentesa
que aquest any 2010
el tren d'alta velocitat
fins a Figueres arribarà,
es podria obrir un canal
des de Roses a Figueres
que fos ample i navegable;
i així els esperats turistes,
amb uns creuers de luxe,
poder-los anar a buscar.

Dones que fumen a la carretera
viuen davant de can Cusí.

Si aquesta crisi continua així,
s'hauran de guanyar el pa, per no patir,
amb algun vianant, a la vorera.

Una altra idea gran,
turísticament parlant,
seria posar en funcionament
un telefèric penjat.
Per poder fer el trajecte
des de La Ciutadella
al Castell de la Trinitat.
¡ Que bonic que seria
poder veure Roses des de dalt,
i al mateix temps molt pràctic
per promocionar nostre patrimoni,
tot a vista de pardal !.

Al final de la riera
i tocant la carretera,
prop del cel mirant el mar,
hi ha un nou monument
conegut com el "zigurat".
Diuen que aquest monument,
vol ser com una mena de far
que il·lumina les cultures.
Però ara per ara, de moment,
aquest monument de ferro vell
cap llum l'il·lumina, a ell,
i de nit desapareix
quedant totalment a "oscures".

Se m'acaba d'encendre una llumeta !.
¿ Si el monument encarna les cultures,
per què no hi posen alguna bombeta ?.
Fet i fotut, si no el veus no t'hi atures.

El saborós Suquet de Peix,
especialitat local de la nostra vila,
s'ha quedat orfe de promoció.
Segons el nostre consistori,
a aquesta especialitat no interessa
donar-li, fora de Roses, ressò.
¡ Ara que la nostra vila,
ja s'havia fet un nom
agermanat amb el Suquet de Peix !.
Caldrà començar de zero,
i tornem-hi que no ha sigut res.
Allò que es diu a vegades
que "el estalvis es mengen les estovalles",
és totalment ben cert.

És una vergonya molt gran,
una manca de respecte
d'un incivisme barroer,
aquells que de nit es dediquen
a arrencar els cartells del carrer.

Els cartells anunciadors
de pessebres i bicicletades,
esdeveniments i demés,
són arrancats de dos en dos.
Per gent que pel que sembla,
a part de fer malifetes,
no tenen res més a fer
que anar voltant pel carrer
fent el ximple i bretolades.

Ens hem de contenir més els impulsos.
No pot ser que els rampells caçats al vol
s'aferrin a la ràbia; i que els seus mots convulsos
insultin l'alcaldeessa com si fos qualsevol.

Entre pilones i anticotxes
que es troben a molts carrers,
n'han fet una escampadissa
que no s'acaben mai més.
Al llarg del carrer Puig-Rom,
n'hi ha una bona filera.
Si fossin fitxes de domino,
i els donéssim un bon cop,
caurien un darrere l'altre
tal com passa en aquest joc.

Aquest any per primer cop
hem tingut "Pessebre vivent".
Sembla que ha tingut força èxit;
i que ha agradat molt a la gent.
També algun polític
hi ha fet de figurant,
i vestit de rei vora el foc
sempre anava saludant.
D'altres no es van dignar
a fer-hi acte de presència,
fent un menyspreu als organitzadors
plens de bona voluntat i paciència.

¿ Per què li diuen Pessebre Vivent,
si no hi ha cap polític que s'hi agiti ?.
Més aviat sembla que a la nostra city
- i amb tants de governants entusiasmats -,
se'n pot dir ja Passió d'Ajuntament:

tramuntana, promeses i debats,
la fe d'Allò que s'ha emportat el vent.

Per a la Confraria de Pescadors,
en tinc una de freda i una de calenta.

Començarem per la calenta
que és la menys dolenta.
A la nova junta del Pòsit,
enguany els vull felicitar,
per la revetlla de Sant Pere,
perquè, en lloc de fer-la al moll,
la van portar a la "riera";
i així, d'aquesta manera,
tot el poble la pot disfrutar.

I ara ve la freda,
que és l'altra cara de la moneda.
D'ençà que el moll està tancat,
barrat, vallat vigilat i controlat,
ningú allí hi pot accedir
a passejar i donar una ullada.

S'ha privatitzat un espai públic
que, des de tota la vida,
la gent hi tenia entrada.
¡ Ara, aquell recinte ens recorda
el "Guantánamo" americà,
per la seva "vallamenta",
i per la vigilància que hi ha !
! Només ja ens mancaria
que per traspasar la barrera
també haguérem de pagar !

Aquí qui no corre vola,
del més humil al més cabriola,
perquè sembla ser que
algun col·lectiu espavilat,
pels carrers de Roses,
venent peix, en fa mercat
com si no res, com si tal cosa...

Per què hi ha tantes queixes, del reixat ?.
Per què hi ha tanta gana, a l'Havana ?.
A fora, deixen les tanques la fam;
i eviten que ningú mossegui l'ham.
Si hi entra algú al vespre, sempre es pot menjar un gat
que s'hagi ben cruspit algun peix aixafat.
(Això, és clar, si no el ven al mercat !.
El gat per una llebre, o el peix per caritat !).

Les obres de l'Ajuntament vell
ja per fi han començat.
I com és del tot natural,
no són per a tothom de bon grat.
L'oposició crítica
que el que es fa no està bé,
mentre l'equip de govern
es manté rígid i ferm
a les crítiques del carrer.

Mossèn Joan Riu i sa companya
han canviat la mar pel riu;
i a Girona han aterrat.
I com dos tendres cotolius,
allí juntets han fet son niu.
! Bona sort i bona estada,
els desitgem de tot bon cor.
De Mossèn Joan Riu i sa campanya,
en guardarem sempre un grat record !

Del capellà, tot el poble en va ple.
Del jubilat, vull dir, i de la majordoma.
El tafaneig de Roses no té fre;
i la veritat només n'és un axioma:
quelcom d'incert que tothom creu saber.
(I al capdavant, que no és ell també un home?)

Una revista ha ressuscitat;
es diu "La Veu", i és un crit
que ha estat molts anys adormit,
i que ara, de cop, ha desvetllat
amb molta força i empenta.
Destaca el seu tarannà
de to suau i delicat,
gens irònic i molt pausat;
i ha pujat a la palestra
per informar la societat.
És la veu de la consciència,
d'uns pensaments molts afilats,
plens d'esgarips intencionats
despullats d'innocència.

Els debats a l'Àgora digital
poden arribar a ser força ordinaris.
Tanta mala llet al cos és fatal;
i ha de causar problemes urinaris.

Desitgem que l'arrossada,
d'enguany millor hagi anat,
sense ensurts ni incidents,

com va passar l'any passat
en què es van vendre més tickets,
que cadires no hi havia.

I a l'hora de la veritat,
una colla de Carnaval
va mostrar disconformitat,
tot protestant amb alegria.

M'agradaria saber què ha passat
amb els menús del Carnaval.

Ara que estava arriat
se n'anat a can pistraus.

Una altra cosa que s'ha esvaït,
una altra promoció perduda.

A força de tan tallar i retallar,
no és res d'estranyar
que la cosa estigui tan fumuda.

La gastronomia local
cada cop està pitjor,
perquè li falta promoció
per la part municipal.

Els cinemes de Roses,
enguany han fet un gran avenç,
i, amb el nou sistema del 3-D,
han fet gaudir molta gent.

Ha estat el primer cinema
a implantar aquest sistema
a la comarca, i més enllà.

Però hi ha hagut algun pillet
que ha fet com en Millet;
i les ulleres especials,
en lloc de retornar-les,
s'ha ben fet el distret.

Abans d'asfaltar al poble algun carrer,
fóra oportú d'arreglar les voreres;
no barrejar ficció amb el 3D,
ni petjar-lo, cofoi, amb les ulleres.

Com que Roses és tan ric,
i no ens cal polígon industrial,
passen anys i ajuntaments;
i com que sobren els calés
enllestir la zona no cal.

És pitjor que la Sagrada Família
i l'obra de La Seu.

I mentrestant, a Vilajuïga,
fa temps que tenen el seu.
També a Castelló d'Empuries,

i altres llocs de l'Empordà.
Mentrestant, a Roses, ara sembla
que es comença a veure llum
de quan i com s'enllestirà.

Certament es podria dir
que el Pla urbanístic municipal (POUM),
és la història interminable,
repetida i subornable.
En el nostre municipi,
quan s'escauen eleccions
i entra un govern nou,
comença de seguida l'enrenou
fins que el mandat s'acaba.
El poder del totxo i del ciment
s'apodera de la gent.
Els interessos són tan grans,
i la fal•lera és tan forta,
que tothom vol estar dins del pot,
poder moure els cordons
i assegurar-se els calerons.
Tota altra cosa, se'ls en fot.

Aquesta història del POUM
farà un pet com les aglans.
Prou, sisplau, de jocs de mans.
Haurem d'entonar el OOUUUM..... !,
i tornar-nos tibetans.

El concurs de paletes
que es fa per la Festa Major,
hi aplega molts curiosos,
i atrau molt l'atenció.
¿ Però tots aquests paletes,
tenen permís de construcció ?
Menys mal que el "Pillo",
hi fa guàrdia a la nit.
Si no, l'endemà, tot estaria
per incívics i brètols derruït.

Nosaltres som més pillos - amb permís d'en Danés -;
i ho fem a l'inrevés: Com que no som pardillos,
dormim a casa nostra, i ja no ullem res més.

La consulta per la Independència
que a Roses va tenir lloc
el passat 13 de desembre,
d'èxit en va tenir poc.
La gent no està per punyetes,
i com tot això no es veu prou clar,

la gran majoria es van quedar a casa;
i van preferir no anar a votar.

Quina paraula rima amb paciència ?.
Carència ... ?, consciència ...?, tendència ...?, llicència ...?.
No !. Que la paraula és Independència !.

Entre la nominació
de Roses Estació Nàutica,
i la del Turisme Familiar,
el proper estiu, el nostre poble
de turistes de totes bandes,
de gom a gom, se'ns omplirà.
Llàstima que els creuers de luxe,
un cop arribin a Roses,
no tindran on atracar.

I totes aquelles famílies
que vinguin amb el seu cotxe
no tindran lloc on aparcar.
¿ No seria proposta més assenyada
començar la casa pels fonaments,
en lloc de fer-ho per la teulada ?
Ja veurem quin benefici
aquests creuers portaran
al comerç del nostre poble.
¿ Serà que un cop siguin aquí,
iran a veure el Museu Dalí;
i després escamparan la boira ?

La manca d'oferta lúdica
per als joves i més grans,
obliga moltes persones,
a l'hora de divertir-se,
de Roses, a fotre el camp.
Perquè Roses és vila tranquil·la,
de turisme familiar,
sense freses ni alegries,
sense divertiments ni sarau.
I de nits sembla un cementiri
on tothom descansa en pau,

Els dos indigents holandesos
deien estimar la natura;
viven entre la brutícia,
i a la fi, han estat atesos.
I és que la seva acció era pura;
pura ? – afegiu-hi estultícia !.
(Diògenes ?. Quina tortura !;

¿ com els va fer arribar la notícia
d'una síndrome sense mesura?.

Continua amb força èxit
la fira de la Festa Major;
després de molts anys adormida,
ha arriat amb força i calor.
El jovent i menudalla
la gaudeixen de valent,
mentre els hotels vora la platja,
que es troben al seu costat,
sembla ser que s'han queixat
de tanta fressa i gatzara.

Per cert que, aquest present any,
durant la Festa Major,
com a gran possible atracció
podria venir en David Bisbal;
i així en la perruqueria
de la Sra Alcaldessa,
i pel mateix preu,
farien dos pentinats igual.

De contenidors soterrats,
se n'han escampat a tort i a dret
arreu de la nostra vila;
i ara només mancaria
que en col•loquessin als terrats.
Sobre aquesta qüestió
alguna cosa en vull dir;
i qui no ho pugui pair
que es prengui una tassa de til•la.

Per començar, l'entrada de Roses
sembla l'avinguda dels contenidors.
¡ Seixanta-cinc, en vaig contar,
tot passejant l'altre dia !.
Això són molts contenidors,
que, a l'estiu, amb les pudors
perfumaran la badia.
Ara manca que la gent
es comportin cívicament;
i llencin les deixalles
dintre els contenidors,
abans que algun regidor
se'ls emprenyi de debò,
i comencin les baralles.

(cantant la coneguda melodia)
Les merdes dels containers sí fan pudor, ai sí !,
encara que hi passegis amb mocador, Sí... sí !.

Les boles del Pení,
de soca-rel les han castrat;
i ara el poble de Roses
ha perdut identitat.
La muntanya del Pení
no serà mai més el mateix.
Sense aquells volums rodons,
al bell mig de bells turons,
serà com una espina sense peix.

Ha perdut El Pení el seu accent agut,
i així s'ha convertit en una pena plana
- encara sense penis, que mai cap no n'hi ha hagut -.
A aquell que ha manat fer una acció tan profana,
tant de bo que s'hagués quedat callat i mut:
convertir els xampinyons en un penós pebrot,
trist, únic, i avorrit, impotent carallot.

Espero que els beneficiaris
d'aquest meu últim testament,
que tothom estigui content
i si algú té alguna queixa,
que ho digui ara de pressa
o que calli ja més per sempre.
Així, doncs, benvolgut respectable,
un cop dit el que s'ha dit,
i el que no s'ha dit, es calla,
anem per tancar el testament,
que aquí tenim molta gent
a punt per muntar la gatzara.

I recordeu ara i sempre que,
malgrat cada any hem cremeu
i tots de mi us en foteu,
la meva figura és immortal.
Jo reneixo de les meves cendres,
no en va en Carnestoltes
és i serà ara i per sempre,
el "Gran Rei del Carnaval";
Així, que, per l'any que ve,
jo aquí de nou us emplaço.
¡ Ja us podeu portar molt bé
perquè us fotrè més canya ,
doncs aquest tros de terra catalana,
de mi, mai se'n podrà desfer !.

! Que no us extirpin d'arrel cap més ou
com a les pobres boles del Pení;
i que amb pebrots us pugueu guanyar el sou
amb un posat calmós i sibil•lí!

I ara, per acabar, us llegirem dos llegats d'un dels testaments més famosos de
la història de la Literatura.

El va escriure el poeta francès François Villon.. Bergant, malfactor, pillet i
vividor dels baixos fons del París del segle XV. Tot i això, està considerat com
un dels millors poetes de la Literatura Francesa

LLEGATS XXXV, XXXVI

Des de menut, per més que faci,
sóc vilà i pobre com mon pare
i l'avi seu, que es deia Oraci,
i segons com molt pitjor encara.
La pobretat a tots ens marca;
sobre la tomba dels passats,
que Déu me'ls hagi perdonats,
no hi ha corones ni cap marca.

Si em queixo de no tenir més,
sovint el cor em parla i diu:
«No et planyis gens, bergant impiu,
si no has tingut mai tants diners
com els ministres o els banquers.
Val molt més ser estripat i viu
que haver estat un gran senyor
i ara podrir-te al panteó.»

Moltes gràcies per la vostra presència,
bon comiat del Carnaval

!Bona nit a tothom
i fins l'any que ve;